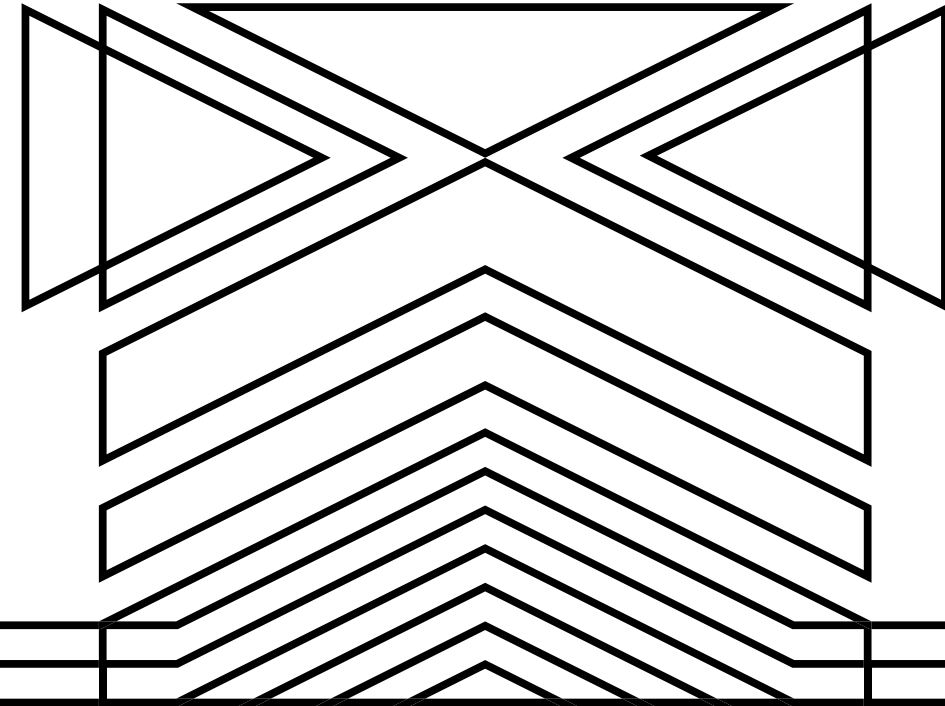
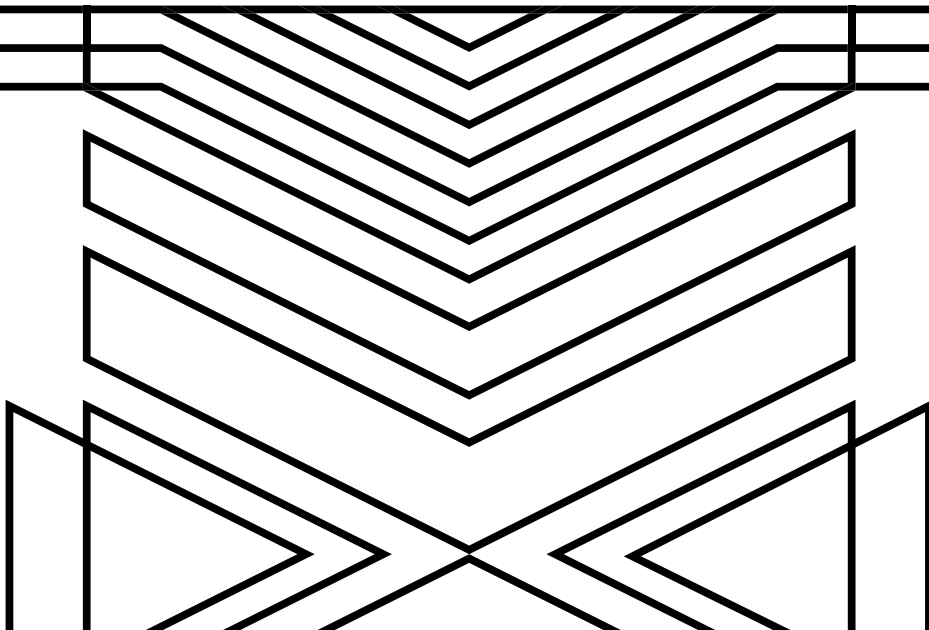

GRAHAM UNIVERSE

TESSYRA

Copyright © Luděk Wellart, 2014

Copyright © MAGDALEM s.r.o., 2014

Cover © Tomáš Bojko, 2014

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele MAGDALEM s.r.o. Neoprávněné užití tohoto díla bude trestně stíháno.

Věnováno jedinečné Bublině, známé též jako másta Áďa
Gru I. von Samice Tvrdá obočná Studenoťapká z rodu
Tučnák kmene Bublina AKA princezna Chomáček Patifu Fuňa
Fantomas III., proslulé jako největší ninja pojídač gumových
medvídků, jako aktivní neposedná výzkumnice, nebezpečný
bandita a hlavně bubák největší!

OBSAH

AKT I.

AKT II.

AKT III.

AKT I.

FELLONE

„Neeee!!!“ se jasně a přitom neuchopitelně šířilo prostorem. Mi-hotavá postava, kymácela se jako tráva ve větru a zrcadlila se v pazáblescích tepla a slunce. V momentě okamžiku se ztratila na horizontu.

„Fellone?“

„Co chceš?“ zamručel.

„Fellone.“

Mladík se probral, sundal si svoje holografické brýle, promnul si jantarově zářivé oči bez zorniček a rozhlédl se kolem. Nikde nikdo. Zase oči zavřel a začal usínat.

„Fellone!“

Rychlý a ostrý výkřik se ozval příliš blízko na to, aby se ho nikdo nelekl. Fellone bleskově vyskočil do podřepu. Koukl se kolem. Nikde nikdo. A když nikdo nikde, tak on to rozhodně ví jistě. Nově updatovaný firmware jeho očí ještě ani nevychládl, ale už poukazoval 200% zlepšení oproti předchozímu buildu. Vylepšil už tak vymakané funkce, že ani Superman by nestíhal. Naštvaně si odfrkl, protože v okruhu několika stovek metrů nebylo živé duše. Tedy krom jeho stromu a pár malých geneticky modifikovaných epifitních hlodavcoidů-mamanů, kteří zpívali svoje opodál. Zlostí brýle zmáčkl v mohutné pěsti a ty se bezhlučně rozpixelovaly a opět objevily na očích.

„ZASE!“ sykl si polohlasně pro sebe. Popošel ze stínu a posadil se na kousek útesu, ze kterého měl krásný výhled na celé údolí i na Hranu.

Dneska oblázkově modro. Ani mráček. Tak jak včera. A tak, jak už je to 18 měsíců. Jako každý rok. Na Tessyře rok trvá 32 měsíců a má ± 6 ročních období. Prozatím problémy se suchem nebyly, léto však ještě chvíli potrvá. Vzduch byl ale vlhký. Krom toho, že při objevení myšlenky na vlhkost vzduchu se mu ve virtuálním prostoru před ním promítly perfektně přesné informace o stavu vzduchu i momentálních procentech vlhkosti, tak i při hlubokém nádechu to dokázal rozeznat. Na syntetický beton přesně.

Krom tohoto malého plácku tady kolem toho skoro zdechlého stromu Tessyru totálně nesnášel. Jak by mohl. Je tu nedobrovolně. Oficiálně se odsud' ještě nikdo nikdy nedostal.

Cítil se ublíženě. Věděl, proč tu je. Ale i tak. Přišlo mu to mezidimenzionálně nepřiměřené. Chvilku tak seděl a koukal na souhvězdí, která se mu za čirého dne vyloupala z oblohy.

„No co! Tak jsem je podřízl, no,“ ospravedlněně si odfrknul, jako když si alkoholik vymýšlí další důvod pro prodavačku, které podouvá košík plný chlastu.

Tessyra byla díra. Ale jak by řekl klasik: „Tohle není ledajaká díra. Tahle je výjimečná a dá se platit kreditkou!“ Tessyra byla, je a bude dokonalá záhada pro kohokoliv, kdo na ni narazí. A to doslova. Je to „planeta“ (a to už je samo o sobě dost divné, ale taky je možné, že u klasifikace ID planety stálo jen nějaké pako), která visí skoro, ale ne úplně uprostřed Graham Universe a je hranatá. To není ta záhada. Ne. Divné na ní je, že pokud nevíte, kde je, tak ji nenajdete. Dělán si srandu, tutově nejdivnější na ní je, že je to kostka. V rámci známého multivesmírného katalogu EXITtours nikde není nic podobného jako Tessyra.

No, a aby byla obskurnost celého dokonána, tak si nějací skvělí vesmírní hlavouni řekli, že místo toho, aby tady dělali kongresy, tak by to bylo úplně ideální místo pro vězení, a vzhledem k tomu, že nikdo neví, kde je, tak nikdo nezdrhne, protože nikomu tam nikdo nic nepošle. Ani ten chleba s pozitronovou pilkou ne.

A Fellonovi to začínalo pomalu docházet. „Heh, vždyť není nic jednoduššího než poslat zprávu přes nety a nechat si poslat nejbližšího meziplanetárního taxíka i s pizzou.“

Jo bejvávalo. Vlastně ani nebejvávalo. Aniž by to kdo kdy zjišťoval, Tessyra má v „základní sestavě“ (krom divného ročního cyklu) taky jakousi podivnou neviditelnou „auru“, takovou rušičku signálu, která by zrušila i sama sebe, kdyby mohla. No, ale víme, že zločinci jsou tlupa vynalézavá, a tak byl kolem celé planety ještě nainstalovaný multidimenzionální a opravdu masivní firewall. Pro sicher. Takže, ať jste byli z jakéhokoliv vesmíru, měli jakoukoliv

electro-goth pop říznutý neo-post punkem. No prostě takové Space Girls.

Padání mu připomínalo stav beztlíže a vesmír. Domov. Byl to pro něj takový slastný rituál, u kterého si vždycky připomněl, že má svoji naději, na kterou se může upínat.

Spustil regulátory adrenalinu, norepinefrinu a dopaminu na 1476 %. Fellonovo laboratorně šlechtěné srdce stejně jako celé krevní řečiště, vyrobené z nejodolnějších superflexibilních nano-materialů, zažehlo pumpovací peklo o rychlosti 2500 tepů/min a čas se zastavil.

Baroreceptory se zbláznily, parasympatická nervová vlákna by se spálila, proto je „nervový“ systém automaticky vyřadil. Při více jak dvojnásobku tepové frekvence kolibříka by každý živočich instantně vybuchl. Těch 35 sekund, co padal, si připadal naprosto uvolněný, otevřený a svobodný. Ty zbylé dvě zaktivoval kolenové supresory, rozložil chodidla na odpružené lamely, z lopatek vystřelil částicová mikrovlákná, která se ve zlomku času zhmotnila a zářila jako křídla z tvrdého světla, a Fellone s dunivým dopadem doskočil do podřepu, až pod ním popraskalo kamení. Vypadalo to impozantně. Pokaždé to oddaluje. Vždycky trošku. Jednou mu to nevyjde. Ale ne dneska.

Vytáhl z kapsy dva malé válečky, podobné nunčakům, ty se po dotyku a identifikaci svého majitele spustily. Fellone vybral modul a hodil je na zem. Nunčaky však nedopadly, ale zůstaly viset asi tak 15 cm od země. Fellone se rozběhl, skočil na ně. Při kontaktu se celé rozsvítily a začaly obalovat jeho nohy matným pružným kovem. Světlo kapalo až k pasu, vypadalo, jako by se proplétalo přímo s jeho kůží a masem. Při tom se Fellone ještě o pár centimetrů zvýšil a během pár chviliek měl obrovské pštrosí nohy, se kterými plynule pokračoval v běhu, aniž by ho cokoliv zpomalilo. S každým dalším krokem nabíral rychlost a jeho skoky se prodlužovaly, až s každým skokem překonával dvacetimetrovou vzdálenost. Každý mohutný dopad byl dokonale odpružený a tak rychlý, že se skoro ani prach nezvířil. Každý pohyb vypadal absolutně

vyhasínaly. Některé však byly velké jako sopky. Těch ale nebylo mnoho. Vypadaly spíše jako krátery. K jednomu takovému kráteru, Černé Laguně, měl zrovna Fellone zaměřeno.

Černá Laguna zdaleka nebyla největší „vyhaslý“ gejzír na Tessyře, ale o to byla podivnější. Byla jediný gejzír, který se nacházel tak blízko Hran, a i když byl vyhaslý, pořád byl horký. Respektive uprostřed kráteru v místě „průduchu“ zaujímala místo celkem slušně velká laguna. Nikdo neví, jak je hluboká, nebo jestli je opravdu vyhaslá. Je v ní totálně černá vroucí karbonová voda. Čím hlouběji, tím teplejší. Možná za to mohly gravitační a slapové jevy, které se poblíž Hran vždycky objevovaly a podivně tam čarovaly. Ale i když to bylo divné, evidentně nikdo z původně příchozích to moc neřešil a rovnou se rozhodli, že když už tu mají termální koupák, tak si kolem něho postaví město. A když to řachne, tak co už.

Za nějaký ten pátek zjistili, že to vlastně není vůbec špatné místo pro město. Gejzír se tvářil stabilně a díky obnovitelným zdrojům v podobě recyklace karbon-methanu, který byl na dosah „trubky“, se Laguna rozrostla po kompletně celém kráteru až k okrajům.

Časem začalo rychle ubývat místo a z malé vesničky se rázem stalo zaibatsu nebývalých rozměrů, strukturované do několika pater, opevněné jak přírodním, tak dostavěným okrajem s rozkvétajícím obchodem, nezávislostí na okolí, a tím pádem i velkou mocí, která na Tessyře představovala, tak jako kdekoliv jinde, „blahobyť“. Možná je divné to tak označovat, vzhledem ke složení obyvatelstva, které tvořili samí padouši, nebo, ehm, ještě větší padouši. Ale kupodivu možná právě i proto tu hierarchie a systém fungovaly lépe než kde jinde. Ono když by si špatnost o sobě něco myslela, tak by si nejspíše myslela, že to není zase tak špatné, jak se na první pohled zdá. A taky že padouši jsou různého typu. Ti špatní a ti ještě horší. Někdo si prostě myslí, že to, co dělá, je dobré, a přitom je to špatné, někdo zase, že to, co dělá, je zlé, a přitom je to dobré. Fellone naprosto jasně věděl, že to, co dělá, dělá dobře a ten zbytek neřešil. A být best of the best of the best přece jen vyžaduje jisté oběti.

byla kompletně černá, jakoby pod nánosem dehtu. Ošlehaná časem a ztvrdlým karbonem.

Fellone byl známý. Respektive minimálně v téhle části města okolo hlavní brány ho lidi poznávali, anebo aspoň dělali, že ho poznávají. Se vším svým vybavením a tréninkem byl jedním z nejlepších lovců odměn ve městě. A bylo dobré, obzvláště pro vás, se snažit být na té jeho straně, když přišlo na věc. Jeho způsoby vymáhání dluhů byly... vytríbené. A rozhodně zanechávaly trvalé následky.

Nepatrně pokynul na chumel freonských* vazounů, kontrolorů u vstupu, kteří mu s respektem pokynuli zpátky, a šel nerušeně dál. Ubožáka obchodníka za ním, který tudy jezdí každý den, však okamžitě prošacovali i tam, kde by si každý myslel, že nic kontrolovat už nejde.

„LOADING...“

„Proč musím zase čekat? Neuvěřitelné!“

Fellonovi v augmentované realitě pořád blblo vykreslování hodně vzdálených objektů/popisů. Fellone nerad čekal, stačí, že musí čekat v téhle díře. Je to prkotina, pomyslel si, ale je třeba ji řešit hned a zajít za Möbiem. Olověné Zelí bude muset počkat.

Opět vytáhl válečky z kapsy, přepnul mód a už naskakoval na vznášející se hoverboard. Považoval hoverboardy za perfektní transportní prostředek pro přečpané město. Hoverboardy mají v tomhle městě tradici. Tradici nebezpečných závodů, a co je nebezpečné, to Fellone rád, zvyšovalo to taky jeho „bad-ass rank“ a respekt, to je něco, na co Fellone slyšel + sypaly z toho slušný prachy.

Jakmile dorazil do Möbiova krámků, nečekal a automaticky vtrhl do dílny v zadní části.

„Fellone! To neumíš klepat?“ vylekaně a podrážděně vyhrkl Möbius na Fellona. Okamžitě začal nervózně pobíhat a zakrývat celý obrovský stůl, na kterém byly samé prapodivné přístroje a ještě prapodivnější přístroje, které dělaly přesně to, co takové prapodiv-

„Sorry, dědo, vždyt' se zase tak nic neděje,“ rozverně si utahoval ze starce.

Fellone měl Möbia rád. Nikdy by to však nikomu nepřiznal. Drsoňové jeho kalibru nemají žádné slabiny a toho se držel. Věděl, že Möbius pro něj udělá, o cokoliv by požádal, ale bylo by to spíše ze strachu než z přátelství. I tak se za poslední rok celkem poznali a byl to asi jeho jediný přítel na Tessyře. Vlastně i ve zbytku vesmíru.

Fellone byl přesvědčený o tom, že Möbius je nedoceněný génius. Byl rád, že Möbius nemá tendence vycházet ven, rozhlašovat své super úžasné teorie o konci světa a následně jeho záchraň. Všichni, kdo ho znali, byli přesvědčeni, že je blázen, a Fellone byl částečně taky toho názoru. Nicméně na rozdíl od davu věděl, že i přes všechny obstarožní součástky, které tu „Möbík“ měl, byl nejlepší koumák přes všechn dostupný i nedostupný ware, kterého kdy potkal.

Jakmile měl Möbius pocit, že všechno pořádně schoval, belhal se sem a tam po krámku a koukal podezřele ze všech oken.

„Viděl tě někdo přicházet?“

„Za koho mě máš, blázne? Mě lidi nesledují, já sleduju je.“

Möbius ještě párkrát zkontroloval okna a zase zalezl zpátky dozadu za Fellonem. Sedl si na příšerně rozvrzanou prorezavělou židli a začal si mnout svou umělou nohu.

„Měl by ses dát do kupy. Vůbec nechápu, jak s tou hnátou můžeš vydržet.“

Möbiova noha byla hodně obstarožní kousek. Na určitých částech dokonce už i rezavěla a některé výčnělky rozhodně neměly čouhat. Ale ten starej prevít se jí ne a ne zbavit. Radši si ji furt olejoval a posedával kolem jako nějaký mrzák. I když se svou šikovností to neměl vůbec zapotřebí.

„Mám zase rozjebaný AugApp, to to neumíš dát konečně do kupy?“

„Ááá, já věděl, že mi je na té poslední aktualizaci něco divného. Počkej, podívám se na to. Sedni si.“ Möbius Fellona připojil přes

„Fellone, sám dobře víš, že nikdy nevíš, kdo se ti připele do cesty.“

„Pro mě za mě, každopádně příště žádný experimenty, jasný?“

„Jistě. Samozřejmě, jak si přeješ.“

„Si představ, že bych závodil. S tímhle bych si tak maximálně rozbil držku, rozumíš?!“

„Ááá je to, ještě reboot. Tak, co teď?“

„Jo, dobrý.“

„Sleduj prst, levá, pravá...“

„Si ze mě děláš prdel?“

„Dobrá, dobrá,“ lehce šibalsky se usmál Möbius, zase si sedl a začal si mnout koleno.

Fellone procházel místností a zkoušel přesnost záplaty aug softu. Všechno svižně detekoval, analyzoval a popsal. Až dorazil k zakrytému stolu se vším tím podivným vybavením. Tam AugApp začal stávkovat. Všechno bylo „unknown“.

„Myslím, že je to zase rozbitý.“

Möbius se nervózně ušklíbl a začal Fellona lehce poposouvat pryč od stolu. „Eh... víš, možná to chce ještě pár restartů, ale rozhodně by to mělo dobře šlapat. Neříkal jsi, žeš už někde měl být?“

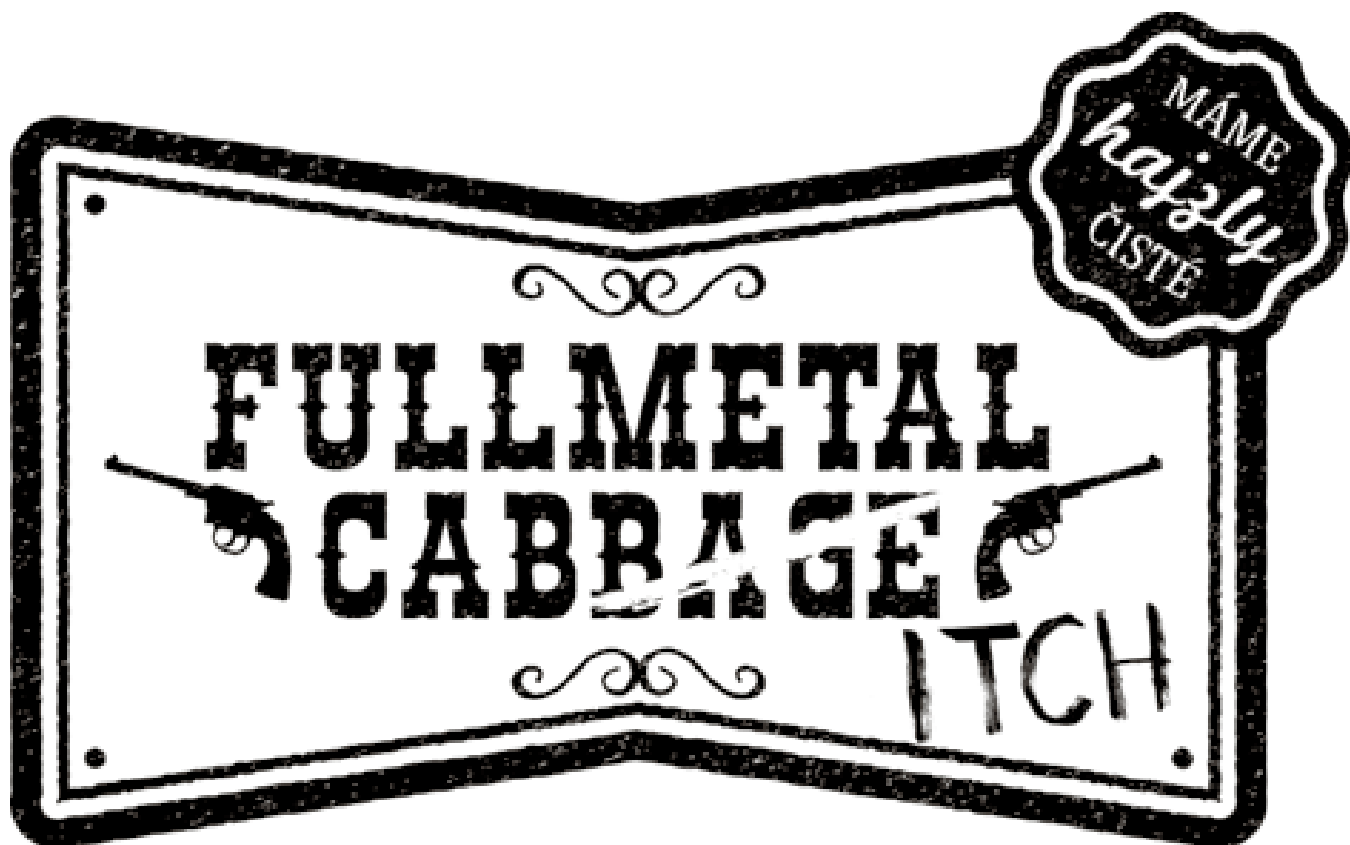
„Ne.“

„Eee... Vlastně já už jsem měl někde být.“

„Ty, Möbie, měl by sis sehnat bota nebo nějaký ten bordel, co se živí otročením. Ženskou, nebo chlapa, nebo cokoliv. Máš tu nehorázný bordel, že ani ta appka si s tím neví rady.“

„Rozumím,“ odpověděl stručně Möbius. Většinou se aspoň po-
usmál, ale tentokrát jen velice opatrně a co nejslušněji tlačil Fel-
llona ven z krámku, jak to dědové jeho věku umí. Fellone se ani
nenadál a Möbius za ním zavřel dveře.

„To bylo divný!“ pronesl nahlas Fellone sám k sobě, když si to
celé uvědomil. „Asi měknu. Normálně bych mu na rozloučenou
rozdrtil aspoň čéšku v té zdravé noze.“ Zadíval se na zdegene-
rovanou šestinohou kočku přes ulici, jak žere cosi neidentifikova-
telného.

Zelí bylo, je a asi i bude jeden z nejdivnějších podniků, které kdy Fellone měl tu čest poznat. A že už pár takových míst viděl. Žádné ovšem nehýřilo tolika paradoxy jako zrovna Olověné Zelí. Už před vchodem bylo jasné, že název není jen pro legraci. Bytelný pancéřový vstup, který výrazně koketoval s románským názorem na sousloví „tenká zed“, by neprojel ani mozelský* bitevní tank. Na

* Mozelové, nebo také Kobaltoví Trpaslíci, je rasa tmavomodře lesklých krtkoidních stvoření - tuleňovití, zavalití a škaredí s krátkými, ale mohutnými končetinami. Jejich planeta je jeden velký krtinec. Základně žijí v podzemí, kde staví obří tunelové komplexy. Se zrakem na tom nejsou nejlépe, o to více si potrpí na robustní předměty, se kterými je možné podle potřeby praštit.

Na první pohled neohrabaní tvorové, ale uvnitř bezchybní mistři konstruktéři. Jejich umění je uplatňováno v drsných podmínkách, a proto je tomuto účelu přizpůsobeno. Kromě toho, že perfektně ovládají kovářské umění, modifikují všechny své věci svojí obdobou ko-

malebném zápraží jak vystřiženém ze saloonu Divokého západu, jsou „lavičky“, na kterých lenivě pokuřují čumilové a stálí hosté. Už ti mají pořádnou šlehu a je vám jasné, že uvnitř to nebude o nic lepší. Olověné Zelí je podnik pro vrahouny na planetě plné vrahounů. Ale hajzly mají čisté.

Znáte ten pocit, když přijdete do pochybného podniku, který zvenku zní jak rockový koncert, ale v momentě, kdy otevřete dveře a vejdete, zazní ohlušující ticho? Všichni na vás čumí jak na Vernouta Žabu, který si zrovna přioperoval další 3 ruce ke svému 18kusému počtu, protože lichý počet končetin je prostě to, čím teď bude určovat směr. No, tak tohle se vám v Olověném Zelí nestane. Tam jste všem úplně putna, ať jste sebevíc nebezpeční či kdoví jak jinak divní.

Fellone vešel, hladce proklouzl mezi standardní rozepří „na férovku s laser-břitvama“ dvou stálých hostů a směřoval si to ke svému obvyklému místu, odkud už slyšel známý šrumeč zvuků smíchu a rozepře.

„Ne. Tomu nevěřím!“ protestoval Tollens u baru.

Odmítavě mával svou rukou a tvářil se, že nic takového nemůže být ani v nejmenším pravda. Mával by i druhou, kdyby ji neovládal jeho brácha Ponens. Ten už však ztratil trpělivost se snahou otočit svou půlkou těla k sobě samému a pustil se do svého bráchy:

„Ty geneticky retardovaný dobytku! Dyť ti to Timofey celou dobu říká. Existují takový potvory, maj krutě tuhý kořínek, říkej si jim, jak chceš, třeba Dorian Grey, ale jsou to regulérní strašidla. Ty sou tak strašidelný, že se na sebe ani nemůžou dívat, jinak z toho blijou. A jediný, jak můžou zdechnout, je, když se na sebe podívaj do zrcadla! Chápeš?!“ Ponens ke konci vysvětlování vysvětleného už skoro křičel a Tollens se nesouhlasně chmuřil a dumal.

Fellone si sedl na svůj oblíbený gauč v otevřené kóji, která měla perfektní výhled do většiny částí baru, ale přitom byla tak akorát

Mozelové však mají ještě jednu zajímavost. Jsou vysoce elektricky nabití. Takové funící kondenzátory. A s tou svojí elektřinou si můžou

ukryta, aby ho ta většina baru neobtěžovala.

Kousek dál se vznášel Schrödingerův kulečník, u kterého hráči neví, kdo z nich vyhrál, dokud ten druhý neprohrál.* U něj s železnou pravidelností sám se sebou hrál nekonečnou hru Billy Gibbons, trpaslík s napoleonským komplexem, který pořád cosi přežvykuje. Když ho potkáte, zdá se vám, že každou chvíli odněkud vyletí bílá holubice a semele se TA přestřelka přestřelek, kterou si každý opravdový kovboj přeje zažít... aspoň jednou.

Zatímco Billy nesouhlasně mručel a přemýlal nad svým dalším mistrným šťouchem, který mu zase nevychází podle představ, Timofey, duhový šupinatý dobrák od kosti neidentifikovatelné rasy, se pochechtával u baru, opíral si tuplák o svůj pivas a náramně si užíval typickou hádku bráchů Tollense a Ponense Modusových, do které neváhal přiložit ještě pár polínek.

„Hej, Rondo, kde to vázne?“ houkl Fellone směrem k baru.

„No, možná by to mohla být pravda, ale stejně vám to nevěřím! A kdes je vlastně viděl?“ nedůvěřivě se optal Tollens.

Timofey usrkl svoje cosi, co se podobalo pivu, ale jeden nikdy neví. „Tollensi, taky jsem slyšel...“

„Chraň tě prdel mu ještě něco vykládat, Timofeyi,“ spustil se na něj hnedka Ponens v napjaté náladě.

„Neboj, Ponzi, stejně mu nevěřím,“ marně přesvědčoval Tollens svého bratra. Timofey si zase šibalsky usrkl.

Ronda, skotačivá to fena, exšpionka, barmanka a majitelka Olověného Zelí v jedné osobě, poslala levitujícího číšníkobota Feltonovi. Ten si od něj vzal pití a mrkl na Rondu na znamení díku.

„Das ist silon! To se nežehlí!“ ozvalo se hlasitě z koutu, až sebou všichni lehce trhli. Tam seděl prošedivělý stařík v doktorském plášti a páskou přes oko. Od nepaměti sedával v tom koutě na rozkládací rybářské židličce a pozoroval hvězdy přes střešní okno. Kdyby si o sobě někdy něco myslel německý přízvuk, myslel by si, že Karloffův německý přízvuk je brutální. Nikdo na Tessyře nemá šajn, co je to Německo. Eh.

Děda Karloff se otočil zpátky ke svému dalekohledu a ještě cosi

mrmlal o tom, že to přece každý ví, že se silon nekrčí.

O Karloffovi bylo všeobecně známo, že má hodně imaginárních kamarádů. Karloff je však naprosto přirozeně včlenil do svého světa takovým způsobem, že všichni kolem něj je brali za rovnocenné členy společnosti.

„Ty, Timofeyi, co jsi to ještě slyšel o těch strašácích?“ ozval se Tollens.

Timofey byl připraven, věděl, že tenhle moment přijde, a nezaváhal ani na sekundu: „No, slyšel jsem, že tím, že se nemůžou podívat do zrcadla, protože jsou tak strašidelný, že by z toho instantně zdechli, tak je tu obrovská pravděpodobnost, že je to vlastně celá rasa strašně rozcuchaných příšer. Páč se nemaj kam čučet, když se chcou učesat.“

Tahle odpověď byla ten pomyslný poslední hřebíček do rakve. V tomto okamžiku se stalo několik věcí naráz. Každý z přítomných by situaci popsal asi nejspíše trošku jinak, ale zrovna my si vyslechneme svědectví hadry na nádobí, která sice byla celou tu dobu v dřezu, nicméně dopodrobna si vyslechla průběh celé situace od popelníku na baru, ještě předtím, než ho někdo rozmlátil o něčí hlavu.

Ponensovi ruply nervy, vrhl se na vysmátého Timofeye, zatímco Tollens (druhá půlka Ponensova těla) se snažil zuřivého Ponense od Timofeye odtrhnout. Timofey se lekl a vyhodil svůj velký tuplák s pivem kamsi za sebe a shodou okolností se trefil do hlavy velkého žabokřečkoida, o kterých se ví, že nejdou pro ránu daleko. Ten se logicky namíchl, ale myslel si, že to byl ten všivák od vedle, co pořád podvádí v kartách, takže se vrhl na něj.

Ještě předtím, než se žabokřečkoid na podvodníka vrhl, o něj rozbil ten tuplák. Zvuk té rány zaujal Fellona, který se za ním reflexivně otočil a shodil svoje pití, pro které se ještě reflexivněji ohnul a zachytil jej těsně před dopadem na zem. Přesně v ten moment mu nad hlavou proletěla laserová břitva, patřící nějakému kumpánovi od karetního podvodníka. Ač je to totálně nepravděpodobné, odrazila se laserová břitva od vycpané hlavy lamosoba na stěně,

ruda, než obvykle byl.

Billy Gibbons třísknutím o kulečnickový stůl rozlomil tágo vedví a vrhl se do chumlu rvačky. O půl sekundy později se druhá část rozlomeného tága doklepala ke Karloffovi, který zrovna rozmlouval s jedním ze svých imaginárních kamarádů: „Ne, to nejsou nebezpečné radony, to jsou bioradony.“

V ten moment ho tágo lehounce ťuklo do nohy a on pohnul svým dalekohledem tam, kam vůbec nechtěl. Tenhle okamžik byl zásadní. Protože jakmile to udělal, uvědomil si, že objevil malý plutoid, který nikdo nikdy předtím neobjevil.

„Wundaaabaaar!“ Radostí vstal ze židle a uklouzl na tom tágu. V tragikomickém momentu, ve snaze nespadnout, se nechtěně vrhl do už regulérní neřízené hospodské rvačky, kde všichni mlátí všechny.

V tom obřím bordelu a rachotu zaznělo klasické vrznutí hospodských dveří, po kterém následovalo ohlušující ticho. Všichni ztuhli v pozici, v jaké byli, koukali směrem ke dveřím na postavu, která zrovna vstoupila. Ta si celou hospodu přeměřila jedním lhostejným pohledem. Nebyl ani dlouhý ani krátký, byl tak akorát, aby dal najevo, že všichni, co tady jsou, jsou totální žabaři. Celá situace trvala jen pár vteřin, ale všichni tuto skutečnost přijali za danou a postava se klidně vydala k baru a ti, kdo stáli v cestě, se bez pohnutí magicky odposunuli.

„Kdo to je?“ zasýpal Ponens do všeobecného ticha.

Týpek, co ho zrovna držel pod krkem, nespustil ani na okamžik oči ze záhadné postavy u baru a jen obdivně špitl: „To je Vernout Žaba.“

Po chvilce celkové nehybnosti celé hospody, kdy by i hluchý recitátor pohádek slyšel spadnout špendlík, vypadl Karloffovi lehký půlkilový ocelový popelník z ruky a čas se zase rozpohyboval. Člověk by očekával, že se následující dění zrychlí, aby „dohnalo“, co zmeškalo během momentu zamrznutí. Ale vypadalo to, že všudypřítomné překvapení z nečekaného hosta všem vzalo ten energický drajv, který vás žene při každé hospodské rozepři, i když

pěstičkama a zrovna v moment, kdy dojel doprostřed celé hospody, už tam nikdo nebyl, protože se všichni rozhodli vrátit ke své původní činnosti.

Fellone si sedl na své obvyklé místo. Vzal si své netknuté pivko a pokynul záhadnému týpkovi v kápi, který tady ještě před chvílí nebyl, ale teď tu sedí naproti němu tak, jako by tu byl celou tu dobu.

„Billy, co tvůj board? Už ho máš v cajku?“ ozval se Timofey.

„Nah,“ zamručel nespokojeně Billy Gibbons, „ten křáp pořád dělá neplechu, tento ročník nejedu.“

„Tak to máš o starost míň, v sázkách máš tedy jasno.“

Billy se uchechtl a mrkl na Fellona: „No, abych ti řekl pravdu, Timofeyi, jsem na vážkách.“

Timofey, ale nejen Timofey, většina osazenstva se podívala na Billyho.

„Co říkal?“ meknul Tollens.

„Že nesází na Fellona,“ odpověděl Ponens.

Chvilku napětí rušil jen Karloff svou konverzací s dalším ze svých neexistujících kamarádů: „Gotický německý dřevoryt, jách? A jak to vypadá? Acha... No nevím, aber jak to slyším, tak se mi z toho chce erbrechen.“

Fellone si prokřupal za krkem, otočil se směrem k Billymu a posadil se rovně na židli. Na chladné tváři mu probleskl úšklebek a pak se rozesmál: „Ha! Sem tě dostal, co?“

Všem se ulevilo a přidali se svým křepčením. Přesně takovým, jakým se smějete, protože jste totálně posraní z toho, co by se stalo, kdybyste se náhodou nesmáli.

Billy pokračoval: „Zaslechl jsem nějaký zvěsti, ale nic potvrzenýho.“

Fellone však jen mávl rukou: „Billy, sázej si, na koho chceš, vždyť stejně víš, jak to dopadne. Víš ty co? Když nevyhraju, zavaknu ještě jednou tolik, cos vsadil. Rondo! Pošli mi další!“

„Hej, Billy, tak co se tedy proslýchá?“ zeptal se Tollens do uvolněné nálady.

rychleji, než je obyčejný volný běh krygle s pivkem k zemi, urazil Fellone cca 10 m vzdálenost a zvedl Billiho Gibbonse pod krkem do vzduchu.

„Cos to říkal, Billy?“ procedil Fellone klidným, ale o to hrozivějším hlasem, který doplnilo osudové tříštění skla na pozadí.

„Z-z-zeptej se Razela!“ ukázal Billy na tajemného týpka v rohu a přitom kmital nožkama ve vzduchu. „No tak, Razi, řekni mu to!“

Najednou se lehce ochladilo, tak akorát, aby vás mrazilo po zádech. Pod Razelovou černou kápí bylo ještě černěji.

„Pan Gibbons říká pravdu,“ promluvil pomalu Razel a při každém slovu se tlumeně pablýsklo v místech, kde by podle všeho měl mít ústa. „Říkal to pan Johny Rocky Horror u sázkařů,“ pokračoval Razel a jeho hlas se linul jakoby odevšud.

Fellone pustil Billyho na zem a vztekle zavrčel. Razel se natáhl pro své neidentifikovatelné bublající pití, čímž se z tmavého kouta naklonil trošku na světlo. Jeho ruka byla proměnlivá jak z oživlého inkoustu a zároveň matná jako kouř tekutého dusíku, který držel záhadně pohromadě. Černější než noc. Lehce se napil, a když položil sklenici zpátky, byla kompletně zmrzlá.

Razel byl zvláštní druh zhmotnělé vesmírné anomálie, taková myslící a chodící černá díra. Někteří tvrdili, že je Kirlian, ale on sám by se asi jako „spektrál“ nedefinoval.

„Vypadá to, že zvěsti se šíří rychle,“ dodal Razel tak, že to vypadalo, že když už něco ví i Billy Gibbons, tak to už musí vědět kompletně všichni.

„Kdo je Liana?“ šeptl na Timofeye Tollens.

„Tollensi, drž už klapačku!“ hukla na něj druhá hlava, brácha Ponens.

Fellone se otočil k bráchům Modusovým a rázně začal s vysvětlováním: „Chceš vědět, kdo je Liana, ty koprová hlavo? No tak já ti to řeknu, Tollensi. Liana je ženská, jestli bys to chtěl vědět. A jediné, co na ní bylo dobré, je, že byla mrtvá! Do prdele, může mi ksakru někdo vysvětlit, jak to že je živá, natož že bude závodit?!“ soptil Fellone na celý lokál. „Ne? Nikdo?“ Hrobové ticho se však

takhle za sebou třísknout lítačkama nikdo neumí.

„Už mi sakra někdo poví, kdo je Liana?“ zase se ozval Tollens Modus.

„Eskymáci jsou gut? Že umí suchen věci, říkáš?“ začal Karloff, který zrovna vedl debatu s vycpanou zavěšenou hlavou fuňoše. Chvilku poslouchal a pak spustil: „Eskymáci jsou leda tak na scheisse! Jednou jsem si takhle bezahle kuřbu a jenom mi 3/4 minuty jezdila nosem po péru a gehen cosi hledat... zasraní polární rákosníci!“ ohnil se Karloff.

„Liana Slater ...“ začala Ronda za barem způsobem, jenž naznačoval, že si máte sednout blíže a poslouchat, protože ten příběh bude dlouhý a bude stát za to. Všichni se k ní natočili a napjatě naslouchali.

„... Liana Slater měla takovou prdel, že i já bych kvůli ní zabíjela.“ Doleštila další tuplák z křídel pouštního tessyrského rohatce*, postavila ho do řady k ostatním a odešla.

~ ~ ~

„Fellone!“

Jako jemný vánek beze směru se ozvalo v bezvětrí velké místnosti. Tak naléhavě, avšak tak jemně, že to ani nešlo postřehnout.

Konejšivý hlas plný něhy a bezpečí pokračoval a přidal na intenzitě: „Fellone!“

* Pouštní tessyrský rohatec - je brouk dorůstající asi 30 cm, který má krásná lesklá křídla a obří rohy podobné jelením. Když se cítí v ohrožení, dokáže je stisknout a udělat nepěknou ránu. Celkově vypadá značně nebezpečně, ale co se povahy týče, je to prostě obyčejný brouk. Zajímavý je však pro nás, protože jeho křídla jsou z amorfní látky. Jako sklo. A taky se tak využívají. Ta látka má vlastnosti lepší než křišťálové sklo, ale není tak těžká na zpracování, a tudíž je mnohem levnější.

Celkově se dá říct, že na Tessyře se z pouštních tessyrských rohat-

Fellone tentokrát už zareagoval a ohlédl se.

„Fellone, už jsi mi zase přeřízl tepnu,“ klokotal medový hlas do všeho toho živočišného mlaskání. „Říkala jsem ti, ať mě do krku radši bodáš, klidně si mě i škrť, jestli ti to udělá radost, ale když mi na něm vykouzlíš další úsměv, dělá to bordel a já ti ho pak nemůžu pořádně vykourit.“

„Promiň, já se zapomněl,“ omlouval se Fellone a dál přirážel.

Verne se jen krásně usmála, jako by se nic nedělo, prohnula se v zádech a přitlačila proti přirážejícímu Fellonovi. Ležela v obrovské kaluži krve a krk se jí postupně zatahoval. Setřela z něj opalizující kousky, olízla si prsty tím zvláště sexy způsobem, jak to uměla jen ona, a zbytek rozetřela Fellonovi po hrudníku. V kaluži pod sebou si namočila dlaně a udělala si krásné otisky na řadrech, které rozmázla až ke klínu, což byla pro Fellona ta pomyslná poslední slastná kapka. Plácl Verne po stehně, přitáhl si ji blíž, napřímil se a bodl jí čepel mezi žebra.

„Áááách...“ vykřikla slastně Verne.

Po chvilce se odpojili. Mrkla na Fellona, který se tvářil spokojeně, jako že odvedl pořádný kus práce, a pak na břitvu, která jí trčela z hrudníku. Trošku s ní zavíglala tam a zpátky a pak se pobaveně kochala, jak z ní přerušovaně stříká krev, jako kdyby měla nově nainstalovanou fontánku.

„Symboličtěji už to nejde...“ pobaveně špitla.

Fellone udělal pár kroků zpátky a prohlížel si ji, jak leží celá vydrážděná na obří emeraldově sametové posteli se zlatými rámy, kde ornamentálně zdobené zdi lemovaly rudé závěsy ze syntetického hermelínu.

„Miluju ty tvoje zakončení Fellone, dáváš do toho vždycky tolik energie.“ Vytáhla si břitvu z hrudníku. „A zuřivosti..., myslím, žes mi dokonce zlomil i pár žeber,“ šťastně špitla Verne.

Fellone se posadil do barokně přeplácaného křesla a pozoroval, jak Verne utírá jeho břitvu.

„Líbí se mi, že na to jdeš takhle po staru. Pořádnou nerez břitvou, žádné z těch nových lezrových udělátek, které ti okamžitě

„Je v tom ženská, co? Já to poznám.“ Lehla si na čistě přichystanou postel a špulila se na Fellona jak Goyova Maja. Fellone ji jen mlčky pozoroval z křesla. Verne se převalila na bok a na jejích zádech se začaly kreslit secesní ornamenty, které jako mravenci pochodovaly po jejích křivkách. Postupně se měnily, až začaly mít stejný dekor jako zdobení postele.

Verne po sobě začala přejíždět rukou, a kdekoliv se dotkla, tam se obrazec zavlnil jako hladina, když do ní spadne kapka, a jednotlivé vlnky začaly ornament rozpíjet, až zbyla jen lesklá panteří kůže. Hebká a nebezpečná.

„Pojď za mnou a pověz mi, co tě trápí,“ zavrňela na Fellona.

Fellone se zvedl, vzal skalpel č. 10 z nočního stolku a lehl si k Verne, ta si lehla na břicho a Fellone jí začal kreslit skalpelem po zádech. Jen jemňoučce po povrchu. Kůže se jen lehce nařízla a hned zase zpátky začala regenerovat, takže jeho tah měl krátkou stopu, která za ním pomalu mizela. Kdekoliv se jí Fellone dotkl, začaly rašit krystalkové ornamenty, a jak po ní kroužil, tak ji vlastně svlékal z jedné textury do druhé. Verne si ráda takhle hrála. Po každém tahu vydávala spokojené zvuky. Fellone vytvářel intrikující i delikátní linie, kterými ji lehce vzrušoval, až se jí ježily jemňoučké panteří chloupky na kůži.

„Tááák, ještě trošku přitlač a pověz mi, copak tě trápí.“

„Liana Slater,“ procedil neochotně Fellone mezi zuby.

„Liana Slater...“ pomalu přemílala na jazyku Verne. „To je ta mrtvá modrá holka, cos ji před rokem sundal na hooverboardech?“

„Hm...“

„Co řešíš s mrtvou?“

„Nebyla jedna z vás?“

„Myslíš jako regenerička*? Ách... Nemyslím si, nás na Tessyře

* Regenerici resp. regeneričky jsou humanoidní rasa s genetickou mutací, která má za následek masivní regenerační schopnosti. Ty jsou natolik velké, že tyto bytosti jsou v podstatě nesmrtelné. Je tu jedna zvláštnost, tato mutace a tudíž i její výhody se týkají jen ženské části

moc není. Jsme tady v Černé laguně a prý je ještě pár holek na jižní pláni. Hlavně to, cos jí udělal, by asi už žádný regenerik nerozchodil.“

Fellone se zatvářil dotčeně. „Ale já za to plus minus nemohl. Ty useknutý ruce mohla v pohodě rozchodit. To, že propadla proudem jednoho aktivního gejíru, který ji usmažil, jsem už ovlivnit nemohl! Prostě špatný timing...“

„Víš, miláčku Fellone, nemůžeš si každou holku, která se ti líbí, hnedka zabít. Ono by se ti totiž mohlo stát, že ti dojdou, obzvlášť tady v té hranaté díře. Plus mohl ses vykašlat na závod a vrátit se pro ni.“

„Ale vždyť já se vrátil...“

„To, že ses přijel po závodě ujistit, že je mrtvá, a ještě ji střelil 4x do hlavy, mi nepříjde jako největší gentlemanský gesto.“

„Jen 3x...“ Fellone chtěl protestovat a vyvracet, že se mu Liana nelíbila, ale věděl, že ho Verne moc dobře odhadla.

„No jo, máš pravdu, ale zase na druhou stranu mrtvé holky nikdy neřeknou ne,“ a šibalsky mrkl na Verne.

„Fellone Fellone,“ pobaveně ho kárala Verne. „Ty prasáku jeden. Ty tvoje vtípky vůbec nejsou hezký, ale vždycky mě celou dostanou.“ Verne se převalila, celá její kůže se jakoby rozohnila jako láva a ona začala netrpělivě laskat Fellona.

„Pověz mi něco o sobě Verne, jak jsi přišla k téhle nádherné kůži?“

„Babička byla dobrá kůže a děda byl kožešník.“

„Rodinné dědictví?“

„Ale vždyť víš, že novou kůži ti udělaj skoro na každé druhé benzince.“

„Mě neoblafneš, Verne, takováhle kůže se nedělá jen tak na

svým sloganem „Sex and violence, the only things matters!“ na první místa všemožných celovesmírných spotřebitelských soutěží. V nejuznávanější soutěži katalogu EXITtours, která každoročně sestavuje všemožné TOP žebříčky, se VAR posledních 100 let v řadě umísťuje

potkání. Sám jsem takovou hledal celkem dlouho a marně.“

„Ale blázínku, to bys nepřežil,“ usmála se sladce Verne na Fellona, který se lehce nesouhlasně zašklebil, ale neřekl nic a čekal, co z ní vypadne.

„Žila byla jedna reklamní agentura. Úspěšná a inovativní, vždycky přišla s něčím, co nakonec všichni chtěli, a ona si toho byla dobře vědoma. Jednou tamního koumavého podivína napadlo, že přece technologie jsou už celkem daleko a že by mohli aplikovat reklamu na všechny v podobě hologramu zabudovaného v kůži. Všem se nápad strašně líbil, a tak na tom začali makat. Jejich vynález byl s velkým očekáváním... očekáván. Vývoj byl pekelně náročný a začal se protahovat. Tamní koumák věděl, co dělá, ale potřeboval více času. Říkal, že to potřebuje ještě testování a že je třeba to odložit. Ale znáš to, byly v tom velké prachy a hlavouni si řekli, že to je „zralé“, a aby jim koumák nedělal problémy, tak ho vyrazili a vydali to bez něj.

Během noci se z toho stala senzace a novinku během prvního týdne implantovali milionům zákazníků, kteří si slibovali provize z nové reklamní plochy, kterou jejich tělo teď představovalo. Prachy se hrnuly, všichni byli nadšení, akorát čtvrt roku potom začaly problémy. Lidi začali umírat. A celkem slušně bolestivě. Některým se rozpustila celá kůže, jiným začala hnisat a v důsledku toho uhnívat, až se nakonec celé jejich tělo udusilo a zhroutilo.

Hlavouni reklamky nevěděli, co se děje, ale v důsledku jejich vynálezu zemřelo asi 10 milionů lidí a další měli doživotní následky v podobě znetvoření, případně různých výrůstků po těle, které si přehrávaly, co chtěly. Takový MTV Zvoník u matky boží.

Kdysi nepřekonatelná reklamka, která vévodila většině sektorů známého vesmíru, se během noci zhroutila a skončila. Nikdo nevěděl, co se stalo. Až na našeho koumáka.

Ten, opatrný to vědátor, celou tu dobu podvědomě tušil, že mu budou chtít jeho nápad ukrást, a proto si instinktivně pro sebe nechal jeden malinkatý detail. Nano-holografické destičky nemůžete implantovat do živé kůže, protože to prostě nevydrží, pro tělo

jim to naroste. Muselo to fungovat hned. Jediné řešení se ukazovalo stáhnout originální kůži a potom na ni dát syntetickou.

Nicméně, mělo to dva háčky - první, že to pekelně bolelo, re-spektive tak, až většina zařvala. Druhý, když už to někdo přežil, tak si musel dlouho zvykat na syntetickou kůži, kterou ve výsledku nemusel dobře snášet, a nakonec třetí, pěstování kůže geneticky shodné s kůží dárce bylo zbytečně drahé.

Hlavouni reklamky byli však svině a shodili to všechno na koumáka. Odsunuli ho za trest do exilu na polorozbořenou a zavšivenou základnu na ještě zavšivenější opuštěné planetě, kde se těžily a následně vyráběly exotické kachličky do koupelen. Všichni, co tam byli, tam byli za trest.

Koumák tam byl ze všech nejchytřejší a tak nějak přirozeně se rozkřiklo, že mu krev nevadí a s lecčím si poradí. Časem se to zaběhlo a ten týpek si v tom rozbořeném humusu udělal hodně alternativní laboratoř, kde prováděl všemožné experimentální postupy, které jinde byly zakázané. Měl výsledky jako nikdo jiný. Transplantace, plastiky, kompletní morfologické změny. Chtěli jste se stát slono-dlakem? Přidat si nějakou končetinu navíc? Nežral vám pes? Všechno si to dával levou zadní.

Za svůj život vymyslel postupů jako nikdo jiný a většina se teď úplně běžně používá. Skoro nikdo neví, že je všechny vymyslel on. Málokdo věděl, jak se jmenoval, všude byl znám pouze jako Pavlof. Měl jsi nějaký problém? Reflexivně ti vytanulo v hlavě jeho jméno... Zvláštní.

Tam na té planetě, v tom svém sklípku se Pavlof dozvěděl o jedné zajímavé rase. Šlo o regeneričky. Zrovna mu jedna přistála na stole s dírou v břichu. To nebyl problém, piráty tu měl každou chvíli, problém byl, že při přestřelce byla zasažena krtek*, a jakmile se objevila díra, kterou by se dal vytáhnout, tak se všechno začalo zatahovat, takže krtek zase udělal paseku někde jinde. Pavlof se s tímhle ještě nesešel. Ale věděl, že pokud něco neudělá, bude

* Krtek je druh organického střeliva, které je vyvinuté tak, aby oprav-

po ní, a tudíž i po jeho zatím jediné možnosti promluvit si s někým, kdo má regenerační schopnosti. Celou tu absurdní situaci ještě doplňovalo to, že pirátka se nespíjela bolestí, ale naopak slastí.

Musel jednat a hned. Musím to zpomalit! Dal regeneričku do kryokapsle a během mžiku z ní byla kostka ledu. Krtek nezmrzl úplně, ale pohyboval se natolik pomalu, že Pavlof mohl regeneričku navrtat důlním laserem, kterým jí vyřízl menší cihličku jejího těla a z té krtka vytáhl. Cihličku poté vrátil zpátky. Jakmile regeneričku rozmrazil, vše se dalo zase dohromady.

Pavlof byl naprosto ohromen regeneračními schopnostmi té pirátky, vzpomněl si na dlouho zapomenutý projekt holografické kůže. Ve zkratce jí o něm řekl a ona, vděčná mu za záchranu života, při níž zažila přibližně tolik orgasmů, kolik jich nedosáhne ani celá Mezigalaktická Asociace Nymfomek (MAN) za celý rok, souhlasila. Pavlof se opět dostal na začátek, tentokrát byla situace jiná, věděl, že lepší šanci mít už nebude. Chtěl to udělat pořádně. Dokonale.

Práce trvala dlouho, ale šlo jim to spolu a časem se dali dohromady. Byl precizní a pořád něco vylepšoval. Zdokonalil syntetickou kůži tak, aby si mohla pouhým pomyšlením upravovat povrch své kůže. Od sametově jemňoučké po kamenitě drsnou s pancířovou pevností. Holografické destičky spolupracovaly s nervovým systémem, tudíž mohla kopírovat, cokoli se jí zachtělo. V kombinaci s jejími regeneračními schopnostmi to bylo neuvěřitelné dílo. Dokonalé na první pokus. Pavlof byl spokojený, dosáhl svého snu.

Pirátko vycítila, že tohle by mohla být jejich příležitost udělat díru do světa, a proto Pavlofa přesvědčila, aby svůj postup podrobně zaznamenal. Pirátka začala shánět další klienty, Pavlof aplikoval holo-kůži. Po své smrti vše odkázal své pirátce, která zjistila, že pro všechny ostatní vypustil povrchové optimalizace a úpravy. Takže ona se svou holo-kůží je naprosto unikátní a jedinečná. Z popisku zjistila, že se bál, aby se jí nic nestalo v případě, že tu nebude a jí by náhodou chtěl zase někdo trefit krtkem. Už od prvního okamžiku se o ni bál. Trouba jeden. Pirátka vše schovala

volba.“

„Jak jsi, prosím tě, skončila tady?“

„Byla jsem zlá holka, chceš mi naplácat?“

„Ne, musím se jít ostříhat, pirátko jedna.“

„Fellone, vždyť jsi holohlavej...“

~ ~ ~
